

Miroslav Pavlíček

LAMPA

LAMPA

Miroslav Pavlíček

*„Děje tohoto světa jsou výsledkem tří faktorů:
přirozenosti, lidské vůle a náhody.“*

-Avicenna-

Miroslav Pavlíček

Text © 2018, Miroslav Pavlíček

Grafická úprava a sazba © 2019, Lukáš Vik

Obálka © 2019, EPAVA Olomouc, a.s.

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik – E-knihy hned](http://www.lukasvik.cz)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-257-5 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-258-2 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-259-9 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1.

Taxík odvážně zakroužil na malém parkovišti a zastavil pod zeleným neónovým nápisem: „PENZION DAVID“.

„Jsme na místě vašnosti,“ řekl taxikář rozverně.

Roman ze zadního sedadla zaplatil, vystoupil, obešel auto a snažil se Alici pomoci z auta. Byl to problém, protože vůbec nekontrolovala končetiny a pobaveně se tomu smála.

„Tak mi přece pomoz, Romi!“

„Nevíš jak? Seš jako rosol, protékáš mi mezi rukama. Trochu zabojuj!“

„Tak jo! Jsem jenom... Trošku opilá. Tohle byl fakt super večer. Dlouho mi nebylo tak dobře! Tobě taky? Já vím, jsem hrozná, promiň! Když je mi dobře, tak se v tom ztrácím! Chtěla jsem si to dnes moc užít... Mám za sebou docela náročné období,“ blekotala. Pak si všimla pobaveného pohledu taxikáře.

„Nedívejte se tak pane! Až budete milovat někoho jako já tohoto pána, taky se v tom možná ztratíte!“

„To je možný, madam. Ale teď mám obavy o svoje potahy. A taky bych nerad viděl, co jste měla

k večeri,“ ušklíbl se. Vystoupil a pomohl Romanovi postavit ji na nohy.

„Já sama, sama! Ale řeknu vám, džentlmen nejste, pane!“

Zavěsila se do Romana a nejistě se vydali ke dveřím, pod neónovým poutačem.

„Přeji vám úspěšnou noc, pane,“ zavolal za nimi taxikář pobaveně.

Na pokoji ji Roman posadil na postel, ale než si stačil shodit bundu, sekla sebou napříč postelí a zavřela oči.

„Nespi, slyšíš?! Musíš se svléknout!“

„Ty, ty! Ty mě chceš zneužít!“

„To taky. Ale když se nesvlečeš, budeš zítra vypadat jako bych tě žvýkal! Tak směle do toho! Sednout a držet!“

Poslušně se posadila a nechala si sundat bundu, halenku i podprsenku. Potom ji položil na postel, vyzul boty a stáhl rifle. Tričko, které si přivezla na spaní, se jí ani nezkoušel obléct. Schoulila se pod přikrývkou a žadonila:

„Pojď ke mně, Romi! Potřebuju obejmout!“

„Chvilenu, jenom se opláchnu,“ řekl a zmizel v koupelně. Když se vrátil, nevěděla už o světě. Vklouzl k ní pod přikrývkou a pohladil jí prsa.

Zavrňela a přitiskla se k němu. Její ruka mu vklouzla mezi nohy.

„Hm, tak tohle můžu,“ zadržela, ale znovu se ztratila v milosrdném spánku. Chvilku uvažoval, zda má zneužít situace ke srovnání hormonální nadbytečnosti. Ví, že v tomto stavu udělá všechno, co jí řekne, jenže zítra z toho stejně nic nebude vědět. Takový sex ho nebaví. Zato ráno, „po opici“, je z ní dračice. Vymýšlí neskutečné polohy a zažívá orgasmy, které ji roztřesou po celém těle, jako při zimnici. Takže trpělivost se vždy bohatě vyplatí!

Pohodlně se uvelebil a snažil si uspořádat si myšlenky rozmixované množstvím vypitého alkoholu.

Jejich vztah trvá právě dnes tři roky a není to námět pro dámský časopis zabývající se morálkou partnerských vztahů. Poznali se v lázních, kam si Alice občas jezdí léčit astma a Roman rehabilitoval zraněné koleno z florbalu. Ihned pocítily, že k sobě patří a zbývající dobu lázeňského pobytu strávily v euforickém transu vzájemného souznění.

Oba mají rodiny, ale shodně dosud nenašli sílu spálit za sebou dosavadní životy, přestože v nich nejsou spokojeni. Ani morální předsudky v tom nebyly, rozhodující. Jenom oboustranná pohodlnost

a proč to nepřiznat i určitá zbabělost z řešení tak radikálních životních změn.

Na poměr s Alicí ani na současný stav svého manželství nebyl hrdý. Často si v duchu nadává, že v sobě neuměl najít sílu, se v celé situaci najít a vyřešit ji.

S manželkou Helenou se poznal v době studií na Vojenské akademii. Krásná blondýnka, ale chladná, racionální, bez smyslu pro humor. Zpočátku mu imponovalo, že se mu občas podařilo zdolat její chlad a rozesmát ji. Líbila se mu i její věcná a dokonalá péče o něho i domácnost. Jenže když se jim narodila Zuzka, okamžitě přeorientovala veškerou svoji péči a pozornost na ni. Od malička měly jeho holky svůj svět, kam ho moc nepouštěly. Tehdy to nějak zvlášť neřešil. Měl náročnou práci, která vyžadovala být často a na dlouho mimo domov, takže to bral jako nezbytnou daň svého zaměstnání. Přesto cítil, že strádá.

Než poznal Alici, neměl, kromě jednoho krátkého krizového životního období, zájem příliš vyhledávat mimomanželské vztahy. Dávno věděl, že ženy nemají pod sukněmi něco mimořádného a tajemného. Ani si nemyslel, že by mu některá mohla ukázat v posteli něco nevídané. Jenže s Alicí zažil neuvěřitelné kouzlo smyslného

a bláznivého temperamentu a souznění. Vždy dokázala přesně odhadnout, co v dané chvíli nechce slyšet nebo co mu momentálně vadí. I Roman se jí v tom snažil vyrovnat, takže jejich schůzky byly neskutečně pohodové. Vážil si toho, že si kdykoli mohli otevřeně popovídat o naprosto niterných záležitostech bez obavy, že to bude někdy zneužito. Právě tohle mu doma chybělo nejvíc. Když se v manželství dostal do situace, že si potřeboval, aspoň trochu promluvit o nahromaděných problémech mohl si být jist, že Helena takto získané informace použije v nejbližším manželském konfliktu. Uraženě se tedy před ní uzavřel. To byl další stupeň jejich chladnoucího vztahu. Docela se v tom zmítal. Také proto, že naprosto nekriticky miloval dceru Zuzku i přesto, že byla vždy názorově zcela pod vlivem matky. Nerad by se jí odcizil definitivně. Vědomí, že manželství dospělo také jeho vinou k možná už nevratnému bodu, ho často trápilo...

Mysl mu pomalu ovládl pocit vyrovnanosti se sebou samým i svými nedostatky a jeho myšlenky se začaly rozplývat v hojivé náplasti všech podnapilých – spánku. Usnul velmi tvrdě.

Probudilo ho slunce, nemilosrdně pražící skrz okno přímo do obličeje. Zakryl si předloktím oči a druhou rukou zašmátral vedle sebe. Bylo tam však prázdno.

-Určitě v koupelně odstraňuje poopiční následky -pomyslel si.

Rozvalil se na záda a čekal. Bylo divné, že z koupelny nevycházel žádný zvuk. Uposlechl tedy náhlou naléhavou tělesnou potřebu, vstal, vešel do koupelny a zděsil se! Alice tam ležela na podlaze. Pod hlavou louži krve a obličej namočený v něčem, co byl pravděpodobně obsah jejího žaludku. Nohy měla nepřírozeně zkroucené a uvězněné ve shrnuté koupelňové protiskluzové předložce. Oči zavřené a v ruce držela osušku přitisknutou k hrudníku. Byla v bezvědomí. Ale dýchala.

Přiklekl k ní a zkontroloval, zda nemá něco zlomeného. Potom ji opatrně zvedl a odnesl do postele. Na čele, směrem k levému spánku měla hlubokou otevřenou ránu, která dost krvácela. Přiložil na ránu čistý ručník, natáhl se pro mobil a vytočil 155. Pak ji zabalil do přikrývky, klekl k ní a konejšivě hladil po tváři.

Když zaslechl houkačku záchranky, uvědomil si, že je dosud nahý. Rychle se nasoukal do riflí a rukávů košile a vyběhl před penzión. Na schodech

nervózně, odpovídal mladému lékaři na jeho klidné otázky. Došlo mu, že vlastně neumí dát uspokojivou odpověď na to, co se stalo.

Doktor Alici prohlédl a tázavě zvedl k Romanovi oči.

„Co pila?“

„Včera jsme trošku slavili. Vypili jsme tři sedmičky vína a dvě becherovky. Ale v jedenáct už jsme byli v posteli!“

Doktor ji soustředěně poslouchal stetoskopem. „Marihuana nebo nějaké jiné drogy?“

„V žádném případě!“

„Uhodil jste ji?“

„Blázníte? Miluju ji.“

„To se nevyklučuje,“ zabručel a natáhl do injekční stříkačky nějakou tekutinu z ampule. „Je na něco alergická?“

„Pokud vím tak ne! Ale má astma. Její občasné ranní kašlání mi rve srdce.“

„Dobře. Vezměte její věci a doklady, jedeme do špitálu! A zamkněte to tady!“

V sanitce se Alice trochu vzpamatovala:

„Já nechci! Romi! Nechci!“

„Klidně ležte, paní. Bude to dobré,“ uklidňoval ji lékař.

V čekárně nemocnice chirurgického oddělení kam ho vykárali, čekal už víc jak dvě hodiny, když tam vstoupil policista doprovázený lékařem. Rozhlédli se a neomylně zamířili přímo k Romanovi.

„Čekáte na paní Zídkovou?“ zeptal se policista. Byl to statný chlapík asi v Romanově věku s velkou, holou hlavou téměř bez krku a bystrými pronikavými očima, které zdobily nezvykle výrazné a dlouhé řasy. Vypadá, jak tuleň napadlo Romana.

„O co jde?“ zeptal se.

„Jste inženýr Rulík?“

„Od narození! Tak o co jde?“

„Musíme se vás zeptat na pár věcí.“

„Kdo my?“

„Policie České republiky,“ znělo to velmi komisně a bylo to i nepříjemné, protože všechny oči v plné čekárně se rázem obrátily k nim.

„To je mi ukradené. Chci vědět co je s paní Zídkovou!“

„Je po chirurgickém ošetření,“ řekl lékař.

Roman si ho prohlédl -malý hubený človíček s brýlemi, které si neustále nervózně upravoval.

„Chci ji vidět!“

„To bohužel není možné. Je stabilizovaná a momentálně odpočívá. Necháme si ji tady

nejméně do zítřka na pozorování,“ řekl lékař s rozhodností, jakou by Roman u něho neočekával.

„Ostatně, v jakém jste s pacientkou vztahu?“

„Jsme... Přátelé!“ Roman cítil, jak tahle věta zní v přeplněné čekárně přinejmenším zvláštně.

„V tom případě je mi líto. Nesmíme podávat cizím lidem informace o zdravotním stavu pacientů,“ pronesl doktor naučenou větu.

„To pan inženýr jistě dobře ví,“ usmál se policista. „Tak půjdeme?“

„Kam?“

„K nám na služebnu. Jak jsem řekl, potřebujeme se vás na pár věcí zeptat.“

„Něco jsem provedl?“

„Jenom rutina.“

„A mohu odmítnout?“

„Neradil bych vám to,“ prohlásil komisně policista.

Před nemocnicí čekalo policejní auto s dalším, tentokrát velmi mladým policistou za volantem. Cesta trvala asi patnáct minut a celou tu dobu nikdo nepromluvil. Policejní služebna v Ražkově

byla nová budova hned vedle jedné z hlavních křižovatek na hlavním silničním tahu na Slovensko.

Tuleň Romana usadil na jednoduché nepohodlné židli, v nepříliš přívětivé, místnosti s velkým pracovním stolem. Na něm se vedle počítačového monitoru skvěl chaos papírů a kancelářských potřeb. Kromě kancelářského křesílka u stolu a zmíněné židle tam stála už jen dřevěná šatní skříň a válenda, na které se válely další přetékající kancelářské složky. Už na chodbě policista požádal o občanku a zmizel s ní v jedné z kanceláří. Když vyšel, měl Roman pocit, že v jeho obličejí postřehl nejistotu a rozpaky, které na něm vypadaly trapně a komicky.

-Určitě byl u nadřízeného, usoudil Roman.

V kanceláři policista zase nabyl rovnováhu. Zapnul počítač a chvíli klikal myší. Potom oznámil, že s ním musí sepsat protokol a odříkal formuli o tom, kdy musí vyslýchaný mluvit pravdu a kdy nemusí odpovídat vůbec.

„Můžete mi sakra říct co se to děje? Proč jsem tady?“ vyrazil Roman k útoku.

„Jen klid. Dostali jsme oznámení od záchranky a vyšetření v nemocnici to nevyloučilo, že došlo ke zranění osoby, které mohlo být způsobeno třetí osobou. Zrovna teď kolegové provádějí zdokumentování a zajištění místa činu, tedy vašeho

pokoje v penzionu David. Takže mi určitě nebudete chtít komplikovat moji práci.“

Zručně vypsál do protokolu Romanovy nacionále.

„Jste zaměstnán nebo podnikáte?“

„Pracuji u armády, jako občanský zaměstnanec.“

To ho zaujalo tak, že trochu vypadl z role chladného neosobního profesionála. „Jako co, tam pracujete?“

„Jsem jenom obyčejná kontrolní myš.“

„Co kontrolujete?“

„Zadávání a realizaci veřejných zakázek.“

„Pane jo. To vás u vojenských útvarů rádi vidí, co? A to co je občas v novinách o nákupech, které armáda provádí je i vaše práce?“

„Tak trochu. Ale ono to u jiných resortů nebude jiné. Ani u vnitra. Jenže proto tu nejsem, že?“

Policista se vrátil do přítomnosti, ale teď vypadal méně komisní. Smířlivě Romana požádal, aby postupně popsal všechny události až do příjezdu do nemocnice. K jeho údivu stačil výpověď zapisovat. Jen jednou dal rukou znamení, aby vyprávění trochu zpomalil. Potom si pečlivě výpověď nechal několikrát, úplně od začátku a do všech podrobností zopakovat. Romana napadlo, že by to měli vidět lidé, co vyprávějí vtipy o neschopných policistech.

„Pohádali jste se?“ zeptal se až příliš lhostejně nakonec, takže bylo jasné, kam směřuje.

„Ne! Známe se už pár let a dosud jsme se nepohádali.“

Tuleň vzhlédl od obrazovky tázavým pohledem, ale neřekl nic. Patrně má se ženami jiné zkušenosti. Vytiskl protokol a pozorně jej přečetl. Potom podal papíry Romanovi:

„Teď vy!“

Bylo tam napsáno přesně, co vypověděl.

„Mám to podepsat?“

„Jen jestli to souhlasí.“ Podal Romanovi propisku, pak všechno znovu zkontroloval, papíry vložil do složek a řekl:

„Zajdu s tím k šéfovi. Klidně sedte a žádný hlouposti. Nechám otevřené dveře, aby kolega z kanclu naproti na vás viděl.“

Trvalo další půlhodinu, než se vrátil.

Rezignovaně hodil složky na stůl, odevzdaně pokrčil rameny a významně mlčel.

Po chvíli vstoupil člověk, který nenechal nikoho na pochybách kdo je tady pánem. Postavou si s tuleněm byli trochu podobní, byl však o něco starší s počínající pleší nad mohutným čelem. Hlava s velkým plochým nosem, obřími nosními dírkami a výraznou dolní čelistí napovídala, odkud pochází

lidský druh. Velké, světle šedé studené oči se dívaly z jeho obličeje téměř bez mrknutí.

Roman znal podobné panovačné panáky. Zlý kukuč, zastrašování, vychytralost a vytrvalost jsou jejich hlavní zbraní. Jejich samolibost je však obyčejně i jejich slabinou. Roman se rozhodl vyzkoušet správnost svého úsudku a vyloudil v obličeji nejistý, trochu polekaný výraz. A fungovalo to! Šéf se povýšeně ohlédl na svého podřízeného, který říkal -takto se to dělá, moulo!

„Proč jste tu Zídkovou zmlátil?“ zahřměl z výšky své nadřazenosti.

„Předně, pro vás je to paní Zídková a pak, neuhodil jsem ji. Vůbec si neumím vysvětlit, jak k tomu zranění došlo,“ řekl tiše, ale pevně.

„Takže mi chcete namluvit, že paní Zídková si sama, jenom tak, způsobila otřes mozku a velkou tržnou ránu na hlavě?“

Roman pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, neumím si to vysvětlit. A vzhledem k tomu, že jsme večer něco vypili, si nekonečně vyčítám, že jsem tomu nedokázal zabránit.“

„No, jak chcete! Ale jistě víte, že přiznání je polehčující okolnost,“ zíral nasupeně Romanovi do obličeje.

-Jo! Okolnost je to polehčující, avšak jisté odsouzení, napadlo Romana. Ale nahlas neřekl nic. Ten nadutec by to mohl brát všelijak.

„No, jak myslíte, inženýre! Až nám to dovolí lékaři, tak paní Zídkovou vyslechneme. A já chci, abyste pak byl k dispozici,“ prohlásil tak aby si Roman nemohl nevšimnout vyhrůžky v jeho hlase.

„Chápu. Máte moje telefonní číslo, stačí zavolat.“

„Fajn. A nepokoušejte se kontaktovat poškozenou, dokud nebude případ uzavřen! Je to příkaz! Jinak vás budu muset zadržet, abyste nemohl ovlivňovat svědka.“

„Jsem obviněn?“

„Zatím ne. Zatím,“ řekl se zřetelnou lítostí v hlase.

Tuleň Romana beze slova vyprovodil až před budovu a když se loučil, zdálo se, že v jeho očích zahlédl něco jako záblesk porozumění.

Venku bylo horko. Bleděmodrá obloha se bez problémů prolínala se sytou zelení beskydských vrchů, ale Romana to teď nezaujalo. Chvíli přemýšlel, zda má zajít do jídelny na náměstí a utiшит kručení v žaludku. Na konec se rozhodl k návratu do penzionu pro auto. Cesta domů mu sice bude trvat nejméně hodinu, ale na trase je několik slušných motorestů. K Alici nesmí a jinak

tady nemá co dělat. Cestou bojoval s nezdolným pokušením vykašlat se nafoukaného policistu a zavolat jí. Zkontroloval mobil, ale ani ona nevolala.

-Jestli jí nesebrali mobil tak to bude první, co udělá, až se trošku sebere, uklidňoval se.

Druhý den dopoledne už neměl nikde stání. Pobíhal po bytě jako nadržený králík na jaře. Jeho manželka Helena poslední dva roky trávila veškerý čas u dcery hlídáním vnoučat a vedením její domácnosti. V současné situaci mu to velmi vyhovovalo. Alespoň se nemusí trapně vymlouvat nebo něco vysvětlovat.

Helena je učitelkou v mateřské školce a snad pod vlivem přemíry pedagogických informací svoji dceru Zuzku neskutečně rozmazlila. Od malička za ni všechno dělala a zařizovala, až z ní udělala krásnou Barbie, které zařídila i Kena.

Neutěšený stav jejich manželství před časem zhoršila ještě jedna skutečnost. Roman ještě jako důstojník na dvou vojenských zahraničních misích vydělal poměrně slušné peníze. Měl sen, že si po odchodu do výslužby pořídí chalupu nebo chatu

někde u vody, kde bude trávit čas na rybách nebo v lese na houbách. Po návratu z poslední mise však zjistil, že holky z jeho peněz zakoupily pozemek a začaly pro mladé stavět rodinný domek. Aniž se s ním poradily nebo se ho zeptaly!

Cítil se ukřivděný a dotčený. Okamžitě zrušil ženě přístup ke svému účtu, na kterém ovšem už stejně moc nezbylo. I Heleny se jeho počínání dotklo a od té doby se intenzivně věnovala jen vnoučatům, dceři a zeťovi.

Roman vnoučata miluje. Kluci, Radek a Kuba jsou zábavní a bezprostřední. Bylo fajn s nimi vyrazit na výlet do ZOO nebo na nějaký zámek. Jenže ani tohle mu dcera s Helenou nikdy neopoměly znechutit. Po návratu z takového výletu byl vždy proveden důsledný výslech o tom co jedli a pili. Pak ho zahrnuly nevybíravými výčitkami o škodlivých přísadách v párcích, v coca-cole nebo zmrzlinách a jejich hrůzném vlivu na dětský organizmus. Příjemně strávený den se tak dostal do docela jiné roviny. Raději tedy trávil téměř veškerý čas v práci. Schůzky s Alicí se tak staly jedním z mála příjemných zpestření jeho jinak docela nudného života.

Protože si poslední roky téměř ani nevybíral dovolenou, dostal ji teď od šéfa nekompromisně

nařízenou. Ten týden měl v plánu co nejvíc strávit s Alicí.

Před obědem už to nevydržel a zavolał jí, jenže příjemný hlas telefonního operátora ho informoval, že účastník je momentálně nedostupný.

Po chvíli se přece jen jeho telefon rozvibroval.

„Adamec, policie České republiky,“ poznal hlas policejního náčelníka a Romanovi přišlo k smíchu, že někdo s takovým zevnějškem může mít tak obyčejné jméno.

„Můžete nás navštívit, pane inženýre?“ zeptal se tónem, který vylučoval opak.

„Kdy?“

„Za dvě hodiny?!“

„Budu tam!“

Pět minut před stanoveným časem zazvonil na zvonek budovy policie. Mrzutý, policista mu otevřel a beze slova ho odvedl do kanceláře šéfa, který ani nezvedl pohled od monitoru počítače. Pouze kývl na policistovo hlášení hlavou a dlouho soustředěně něco ťukal do klávesnice. Teprve když si po pěti minutách trapného čekání Roman sedl na jedinou volnou židli, překvapeně zvedl pohled.

„Neřekl jsem, že si můžete sednout.“

„Ne? Přísahal bych, že ano.“

Šéf si s nechutí povzdechl a chvíli si ho výhrůžně prohlížel studeným pohledem. „Jak dlouho s paní Zídkovou udržujete poměr?“ zasyčel jedovatě.

Roman vycítil, že Adamec už nemá předchozí jistotu a rozhodl se toho využít.

„Nejdříve mi řekněte, jak je na tom paní Zídková a potom co jste se dozvěděli z jejího výsledku!“

„Pane inženýre, tady jste na policii a otázky kladu já!“ snažil se udržet unikající nadřazenou pozici.

„V tom případě se ptám, co je tohle? Výslech nebo společenská konverzace?“

„To nechte laskavě na mně.“

„A to tedy ne! Protože jestli je to společenská konverzace o mém soukromí, tak odcházím. Jestli jde o řádný výslech z důvodu podezření, že jsem se něčeho nezákonného dopustil, měl byste postupovat jinak! Nemýlím se?“

Než mohl Adamec odpovědět, rozehrál se mu na stole mobil. Zvedl ho, pozorně poslouchal a občas souhlasně zabručel.

„Rozumím,“ houkl posléze do sluchátka s podivným úšklebkem vyjadřující ďábelské uspokojení.

„Tak helejte, pane chytráku! Paní Zídková bohužel vypovídá ve váš prospěch, takže se můžete

sebrat a vypadnout! Ale neskončil jsem s vámi, to si pište!“

„Píšu, spolehněte se,“ usmál se Roman mile a vstal. „Mám to chápat tak, že zákaz telefonování s paní Zídkovou je zrušen?“

„Nemyslím si, že je morální když ženatý muž udržuje poměr s vdanou paní,“ řekl náčelník Adamec nenávistně.

„Vidíte to? Já si doteď myslel, že jsem na policii, ne v kostele...“

V dobrém rozmaru, spokojen sám se sebou, vyšel z budovy policie. Rozhlédl se po parkovišti a najednou ho přepadl pocit, že na něho někdo vylil kbelík studené vody. Jeho auto tam nebylo!

Další dvě hodiny strávil na policii sepisováním protokolu ohledně krádeže auta, tentokrát s dalším policistou.

Když znovu vyšel na denní světlo, byl přesvědčen, že se s ním zřítíla kadibudka. Odevzdaně zamířil přes křižovatku do zahrádky restaurace té nejnižší cenové skupiny ve městě. Poručil si pivo a fernet. Než mu to upocený číšník přinesl, zavolala Alice.

„Co se to děje, Romi? Zlobíš se na mě?“ zeptala se ustaraně, když uslyšela jeho hlas.

„Počkej, nejdřív -jak je ti?“

„Menší otřes mozku, pět stehů na hlavě, pár modřin a kocovina. Hlavu mám zralou na obruč, ale za chvíli jedu domů. Přijede pro mě Lucka.“

„Fuj, to ze mě spadlo závaží! Měl jsem o tebe hrozný strach... A co doma, manžel?“

„Nemluví se mnou ani telefonem. Ale co, vždycky truceje, když se od tebe vrátím. Ale hned je mi líp když slyším, že ses o mě bál.“

„Prosím tě, jak se to stalo? Nechápu to,“ vyzvídal.

„Ani já to moc nechápu. Vždyť víš, vypila jsem přes míru. Mám okno. Jenom matně si pamatuju, že jsem musela na záchod a že jsem si pustila sprchu. Pak už jsou to jenom dohady... Asi jsem se nějak zamotala do té koupelnové předložky na zemi a spadla hlavou na okraj sprchovací vany. S tím se netrap, je to moje pitomost! A co ty?“

„Nic moc. Už mě dvakrát vyslyšeli policajti a jejich šéf co vypadá jako opičák, se přitom tvářil, že mě okamžitě pošle na Mírov.“

„Jo, ten? Vykašli se na něho. Tady mu říkají Jakuzo a povídají se o něm šílené věci. Je zkorumpovaný, ctižádostivý, zlý a si hraje na velkého bosse. Ale je to kamarád mého muže

a ten k němu vzhlíží jak ke svatému obrázku. Jezdí spolu na závody o železného muže, terénní závody na kolech, běhají přespolní běhy a chodí blbnout do posilovny. A už roky se o mě pokouší! Tady byl hned ráno a hodinu se mi snažil vnutit, žes mě zmlátil a znásilnil! Blbec! Myslí si, že každý chlap je stejný kretén jako on. Svoji bývalou umlátil skoro k smrti...Hele, musím se sbalit, Lucka je už je tady pro mě! Ještě zavolám! Čauky!“

Zasunul mobil do pouzdra na opasku, naráz vypil panáka a zapil to pořádným douškem piva. Z mizerné nálady to však nepomohlo. Auto už asi neuvidí, na další hned tak nenašetří. Nejvýš tak na nějakou ojetinu.

Z neradostných myšlenek ho vytrhl stín, který mu udělal, podsaditý starší člověk s bejsbolovu kšiltovkou na hlavě. Měl nažehlenou modře kostkovanou košili s krátkými rukávy, světlou vestu s mnoha kapsami, docela padnoucí rifle a levné botasky. V ruce měl vycházkovou hůl, která se k jeho sportovnímu oblečení a vzezření moc nehodila.

„Myslíš, že možu?“ ukázal na židli.

Roman se významně rozhlédl po volných stolech, nicméně odevzdaně přikývl. -Pán co si potřebuje popovídat, pomyslel si.

„Já ťa znám, ogárku.“

„To se pletete. Nejsem místní.“

„To vím. Si přítel Aličky Cábové, vlastně dneska Zídkové. Dobře sem sa znal s jejím tatou.“

Roman zbystřil a důkladně si chlápka prohlédl. Měl vyholené tváře a z pod kšiltu, na něho hleděly pronikavé a vychytralé oči nad výrazným nosem.

„Neboj, já nejsu proti tobě.“

„Tak jo. Dáte si něco?“

„Tak to bylo špatně, ogárku. Su sice důchodec, ale ne žebrák. Nepotřebuju, abys mi něco zaplatil.“

„Tak tedy?“

Ten člověk se mu docela zamlouval, i když jeho zkoumavý a naléhavý pohled nebyl zrovna příjemný. Bylo však v něm něco, co Romana přitahovalo a vzbuzovalo zvědavost. Určitě měl charisma přímého jadrného člověka.

„Tož, to ještě nevím. Dáme řeč?“

„O čem? Fotbal mě až tak nebere, politika už vůbec a na vyprávění vtipů taky nejsem žádný borec. A dnes na to nemám ani náladu!“

„Co to bude Liborku? Jako vždycky?“ zeptal se příchozího číšník důvěrně, ale s respektem.

„Tož, kofolu a rum. Díky.“

Než se číšník vrátil s táckem, mlčeli. Romanovi ten upřený a pátravý pohled začal vadit a nervózně vzdychl.

„Uklidni sa ogárku, třeba ti můžu pomoci. Jenom nevím, jestli o to budeš stát nebo či si to zasloužíš.“

„Pomoc? Jste kouzelný dědeček? A vůbec, nepotřebuji pomoc!“

„Tož, možná potřebuješ, kdo ví? A třebaš aj ty mně pomůžeš. Jmenuju sa Kuběna Libor,“ natáhl k němu suchou a pevnou ruku a přitom ho stále zkoumal. Romanovi připadal docela zábavný ten jeho částečný valašský přízvuk.

„Seš hodná Luci, žes přijela. Dík.“

„Proboha mamí, co se ti stalo? Celou noc jsem kvůli tobě nespala,“ prohlížela si vystrašeně a starostlivě velkou náplast na jejím spánku.

„Teď ne. Počkej, až v autě. Hlavně odtud rychle pojdme, prosím,“ podala jí tašku s věcmi a zavěsila se do ní.

Lucka na matce neuvěřitelně visela. Povídá se o nich, že jsou stále ještě spojeny pupeční šňůrou. Obdivuje na matce její vzhled, samostatnost, ráznost, vyzývavost i živočišnost. Jen jedné její

vlastnosti se bojí: když je toho na ni v nějaké životní situaci příliš, opije se. Opije se jako chlap a druhý den má okno jak tabule slunečního kolektoru.

Nebývalo tomu tak vždy. Lucka si pamatuje, že to bývala starostlivá mamina. Když ještě bydleli v domku prarodičů na vesnici v příměstské části Ražkova, stíhala chodit do práce, starat se o rodiče, zahradu, dvě děti a manžela. Lucka současným dospělým pohledem, nechápala, jak to dokázala zvládat. U prarodičů však nebylo klidné bydlení. Děda byl docela hodný pán, jenže ke stáru se z něho stal silný alkoholik. Na dceru ani vnoučata nikdy nezvedl hlas ani v opileckém transu. Za to s babičkou a Lucčíným tátou se hádali tak, že se na tom bavila celá vesnice. Nakonec máma, která pracovala na odbytu tehdy významné firmy na výrobu kojeneckého zboží, zažádala o přidělení družstevního bytu a -kupodivu- dostala ho.

Táta nemohl pochopit, že v době tíživé nouze o byty, byl právě jim přidělen 1+4 v úplně novém paneláku. Začal matku podezírat, sledovat, dělat scény a dokonce jí několikrát zmlátil tak, že pak týden nosila sluneční brýle.

On život na vesnici přes rozpory s tchánem miloval. Nechtělo se mu do paneláku. Matka se Lucce později svěřila, že tohle byl počátek

neúspěchu jejich manželství. Všechno to završila smrt Lucčina bratra. Táta mu k patnáctinám bez matčina vědomí koupil crosovou motorku, na které se za pár dnů na terénní dráze za vesnicí zabil. Od té doby rodiče žijí jen vedle sebe a mámě začaly zdravotní problémy. Od malička ji trápilo astma a tehdy se její problémy výrazně zhoršily. Postupně zemřeli děda i babička a máma měla jednu milostnou avantýru za druhou, jakoby chtěla od života utrhnout, co se ještě dá. A taky občas pila. Říkaly tomu mezi sebou, že „má své dny“. V tom období o ni měla Lucka opravdový a upřímný strach.

Ale když poznala Romana, dostal matčin život podivný, ale aspoň nějaký, řád. Práce a domácnost na plno a jednou za týden, či čtrnáct dnů útěk od životní reality k Romanovi. S ním se prý cítila uvolněná, bezstarostná a v bezpečí...

„Udělal ti to Roman?“ zeptala se Lucka.

„Blázníš? Ten by mi neublížil. Bránil by mě možná ještě houževnatěji než ty.“

„Tak co se stalo?“

„Přehnal jsem to. Měla jsem prostě svůj den,“ řekla rázně a dala najevo, že nemá chuť věc dále rozebírat. „Raději povídej ty. Mělas přece včera rande?“ převedla Alice s chutí řeč jinam.

„Nic moc. Byl to zase krok do tmy. Hezkej, ale nic víc.“

„A? Bylo něco?“

„Mami, je to blbec. Zajímá ho jen značkový oblečení a holka, která by ho vykourila.“

„Luci, někdy mi připadáš starší, než kdy byla moje máma, tvoje babička.“

„A to je jak?“

„Za celý život měla jen jednoho sexuálního partnera -dědu! A přitom po ní bláznili všichni chlapi ve vesnici. Když pak děda začal pít, nenašla už odvalu k nějakému novému vztahu. A byla to jen ona sama, s kým měla ve stáří sex. Copak jsi po mně nic nezdělala? Je třeba žít, ne hledat prince.“

„Přece nepolezu do poklopce každému blbovi, který projeví zájem.“

„Seš krásná ženská, Luci. Je ti třiatvacet a mělas celkem tři vztahy. S klukem, který ti sice vyhovoval, ale pak odejel do Anglie a kdoví kde je mu konec. Pak s tím dýdžejem, o kterém se ti ještě dnes zdá, jenže ten už ojel každou pohlednější holku v okrese a konečně, s tím opravdu hodným klukem z práce, jenže ten je ženatý a i když má doma hroznou semetricku, nikdy se nerozvede, protože je slaboch.“

„No jo. Já vím, že jsem jenom obyčejná domácí slepice. Ale mně by vážně stačil normální obyčejný

kluk. Kluk co chce mít děti, co byl by na mně hodný, co by občas se mnou zašel do divadla nebo zajel s námi někam na výlet. Nechci toho přece tak moc! Copak je život jen o divokých mejdanech, chlastu, šoustání a marihuaně?“

„Luci, řekla jsem ti to už před časem, a opakuji to: chlap se chlapem nenarodí. Chlapa z něho udělá ženská. Dřív se říkalo, že z kluka udělá chlapa vojna, ale dnes už je to jenom na nás ženských. Chceš-li ho získat, ho překvapovat a sdílet s ním zážitky, pomaloučku ho strouhat k podobě jakou chceš. Chlapi se sice předělat nedají, ale ostrouhat některý vlastnosti na nich jdou. Nemůžeš čekat, že tě sbalí pan nejúžasnější.“

„Vidíš, tolik moudrosti máš a jak si sama dopadla,“ neodpustila si jízlivost Lucka. Zabočila na parkoviště před panelákem a bravurně zaparkovala. Nechystala se však vystoupit z auta.

Alice se na ni shovívavě podívala. „Víš, ono je to s chlapy taky vždycky sázka do rulety. Ne každý to strouhání snese a někdy při tom odkryjí kazy, se kterými se nedá nic dělat. Pak je třeba včas jít o dům dál... Luci, ale teď musím do postele. Tuhle řeč však ještě nekončíme...“

„Budeme na sebe ještě dlouho koukat?“
nevydržel to Roman.

„Tož, já ti nevím! Rád bych s tebou dal řeč, jak jsem říkal! Jenom nevím, jestli sa možu odvážit,“ snažil se Kuběna, aby nebyla znát jeho nerozhodnost. Instinkt starého policisty mu říká, že tenhle člověk by mu možná mohl trochu pomoci s jeho letitým problémem.

Stále se ještě může těšit pověsti neúprosného policistu, se kterým svého času nechtěli přijít do problémů ani někdejší bafuňáři. Nové době, kdy si může člověk koupit mlčení, respekt či beztrestnost nepřišel na chuť. Přinesla totiž, kromě demokracie a volnosti pohybu také velmi těžce kontrolovatelnou kriminalitu. A to se mu trávilo těžce.

„Klidně se odvažte. Právě mi tamhle před policejní služebnou ukradli auto a místní policista se na mě pokoušel hodit ublížení na zdraví přítelkyně... Připadám si, jakoby mě právě unesli Talibánci. A nikam nespěchám.“

Kuběna si ho ještě chvíli zamysleně prohlížel a potom přivolal číšníka:

„Dej nám na rampu dva rummy s kofolou,“ požádal a odvedl nechápajícího Romana kolem kuchyně na dvůr, kde chodba končila rampou k vykládání zboží z nákladáků. Na jejím konci

byl plastový stůl se třemi plastovými zahradními křesílky. Nepříliš vkusné místo, zato vhodné pro hosty, kteří chtějí mít soukromí.

Kuběna číšníkovi poděkoval, nalil si rum do sklenice s kofolou a s vážným a rozpačitým obličejem ji pozvedl:

„Tož, dobře. Já sa odvážím. A su prvni na radě!“

Roman se nechápavě usmál, ale přesto ho následoval. „Tak jo! Na vás!“ zvedl skleničku a pobaveně pozoroval Kuběnuv váhavý vnitřní boj a čekal.

„Víš, ogárku, já su starý policajt. Všechno co sa dřív v tomto městě šustlo, šlo přes moje ušiska. Takovým sa dneska říká stará struktura!“

„No, není třeba si vylévat srdíčko!“

„To ani nechcu! Nemám špinavé svědomí. Nikomu, aspoň co vím, jsem neublížil, pokud si to nezasloužil.“

„Takže?“

„Nespěchaj. Říkals, že máš čas... Třeba bys mě mohl chvílku poslouchat!“ podrbal se Kuběna stále ještě rozpačitě na bradě.

„No co, je horko můžu si dát ještě jedno pivo,“ řekl Roman a kývl na číšníka, číhajícího z chodby do lokálu na objednávku.

Ještě než se Kuběna mohl k něčemu dostat, rozezněl se Romanovi mobil. Alice! S omluvným gestem seskočil z rampy a vydal se na druhý konec dvora, aby měl soukromí.

„Prosím tě Romi, někde jsem v tom bláznivém dnu ztratila náušnici...“

„Na pokoji jsem nic nenašel.“

„To mě mrzí. Tyhle jsem měla ráda. Byly od tebe.“

„Koupím ti jiný, hlavně, že se nestalo nic horšího.“

„Hm. A kde seš?“

„Jsem pořád ve městě. Na policii mi řekli, že vyšetřování z podezření na ublížení na zdraví se zastavuje, protože trestný čin nelze prokázat. Ale aby toho nebylo málo, právě mi ukradli auto.“

„Proboha! Co budeš dělat?“

„Nic. Teď sedím v hospodě naproti policajtů, piju pivo s nějakým důchodcem, který mi chce pomáhat. Jmenuje se Kuběna.“

„Pan Kuběna? Tak toho pozdravuju. Je to bývalý policajt. Možná i to auto bude umět najít... Zatraceně, trpím! Seš tak blízko a já... Nejradši bych se k tobě rozběhla, ale fakt to nezvládnou! Už jsem doma v posteli. Promiň.“

„V pohodě! Hlavně se brzy uzdrav. Čau.“

Přešel dvůr zpátky k rampě, svižně na ni vyskočil a na Kuběnu se přátelsky usmál:

„Mám vám dopřát sluchu, říká Alice... Ale, to mi vrtá v hlavě. Jak můžete vědět, že zrovna já vám můžu pomoci? A že tady zrovna teď budu?“

„Jak říkám, nespěchaj. Všechno po pořádku...“

Karel Adamec soustředěně poslouchal hlas v telefonním sluchátku:

„Je to zařízeno, náčelníku. Máš hodinu přesunutou na dnešek od pěti odpoledne,“ hlásil neutrálním hlasem nájemce tenisových kurtů Šebek.

Adamec ho má pevně v hrsti. Když Šebkův podnik svého času zkrachoval, spolehlivě si ho zavázal. Potřeboval si totiž rozšířit síť oddaných informátorů a spolupracovníků. Šebek je slušný tenista a navíc má zkušenosti s tím, jak vést takový podnik jako je tenisový areál. „Zařídil“ mu tedy u města jeho pronájem. Z krachu své firmy je natolik zničený, že by proti němu neodvážil něco podniknout, třebaže Adamce moc v lásce nemá. Taky má pohlednou ženu, která úpadek z městské smetánky velmi těžce nese. Pro návrat, a hlavně pro zabezpečení budoucnosti svého syna, je ochotna

k čemukoli. Třeba s Adamcem strávit celou noc a starat se o ukojení jeho nezměrného sexuálního hladu.

„Fajn. Láďa Zídek dnes nemůže, takže si vezmu trenéra mládeže, Dušana Rezka, jo? Zařid' to! Díky.“

Zamyšleně odložil sluchátko. Přemýšlel, zda neměl k hovoru použít neutrální telefon, který má pro podobné situace v trezoru a v duchu, ale pak to zavrhl. Tady na maloměstě si proti němu v současnosti těžko někdo dovolí. Přesto opatrnosti není nikdy dost. Má namířeno postoupit na krajskou správu a konečně, proč ne i na ministerstvo! Jen se nesmí dopustit zbytečné chyby. Slouží už dvacátý rok a až dosud mu všechny plány neskutečně vycházely. Dosáhl vše, co si usmyslel. Jen jedno nedosáhl – nedostal do postele Alici Zídkovou.

Je to sice žena jeho kamaráda, ale to manželství stejně nefunguje. Alice má už sice něco za sebou, ale vře v ní temperament, který ho dráždí, a který by strašně rád ukojil. Přitahuje ho tak, že si nedokáže pomoci. Ten její současný milenec ho pořádně ponižuje. Nemůže pochopit, že dala přednost nějakému armádnímu vysloužilci před ním, mocným šéfem policie. Teď se najednou přišla

šance se s ním vypořádat! Jenom je třeba postupovat velmi chytře a obezřetně, protože ten chlap není jen tak někdo: Bývalý důstojník, v hodnosti majora, který byl na dvou zahraničních misích! Zvíře! Ale jak říkala babička, u níž vyrostl: I volové jsou jenom přerostlé bakterie!

Pohlédl na hodiny nad dveřmi a zjistil, že je čas k obědu. Vyšel před budovu do poledního slunce. Kdyby se podíval pozorněji na zahrádku před restaurací naproti přes hlavní silnici, uviděl by něco, co by ho jistě rozladilo. Penzionovaný policejní důchodce Kuběna tam seděl s Romanem Rulíkem a navzájem se zkoumali.

Nájemce městského tenisového areálu Emil Šebek dohlédl, aby kurt č. 2, který je teď odpoledne ve stínu, byl pro policejního náčelníka dokonale umetený. Pak zašel do restaurace a nalil si plnou skleničku slivovice. Manželka Dana, která leštila sklo za výčepem, ho obdarovala pohoršeným pohledem. Omluvně se ušklíbl a šel zkontrolovat tenisový potěr k tréninkovým stěnám. Několik dětí tam sveřepě mlátilo do míčků pod dozorem Dušana Rezka, místního učitele, hrajícího si na tenisového

trenéra. Otráveně mu oznámil, že ho čeká utkání s Adamcem.

„Fajn. Až přijde, vezmeš to tady za mě, jo?“

Vůbec to neznělo jako žádost. Šebek raději zašel do altánu. Připravil si gril na podvečerní grilování klobásek a flákot masa naložených od včerejška ve vlastnoručně vyrobeném láku. Tahle pochoutka, se stala pověstnou nejen pro hráče, ale byla častým cílem procházek místních i náhodných turistů.

Adamce nesnáší. Je z jeho přítomnosti vždy nespokojen, třebaže mu svého času pomohl z obrovských životních a existenčních problémů.

Vlastnil kdysi podnik s dvaceti zaměstnanci, zabývající se obchodováním a rozvozem potravin. Docela slušně prosperoval. Vše šlo skvěle až do chvíle, kdy se nerozvážně a v nevhodnou dobu rozhodl svůj podnik rozšířit. Krize, potíže se splácením půjček a vlastní nesoudnost ho dostaly ze smetánky města skoro až na jeho dno. Tehdy přišel Adamec a pomohl mu dosáhnout na pronájem městských tenisových kurtů za nebývale výhodných podmínek. Nedělal si iluzie jak tohoto dosáhl. Nemohl si nevšimnout, že zastupitelé města ale i úředníci, kteří s nějakým požadavkem lidí kolem Adamce nesouhlasili nebo ho odmítali, našli ráno u svého auta rozbitá zpětná zrcátka nebo ve střeše

zabodnutý krumpáč. Pachatel samozřejmě nebyl dopaden.

Pronájem na deset let Šebek sice dostal, ale platil za to draze. Brzy pochopil, že podnik slouží jako nenápadné prostředí pro spojení mezi šéfem policie a pochybným gangem místních sígrů. Aby si je Adamec udržel, poskytoval jim mhouření očí nad kupčením s marihuanou, s tanečními drogami a anaboliky. A spojovacím článkem mezi Adamcem a gangem byl právě Dušan Rezek, formálně Šebkův podřízený na místě tenisového trenéra na částečný úvazek. Jistě měl za úkol dohlížet i na něho samotného. Toho slizkého a pokryteckého hajzla by nejraději vyrazil, ale neodvážil se Adamcovi postavit.

Bylo mu ze sebe sama nanic. Když už toho bylo moc, pěkně se opil a vedení podniku přenechal manželce a synovi.

Když spatřil skrz plot přijíždět Adamcovu terénní Kiu, odevzdaně si povzdechl a šel ho přivítat. Ten mu však jen ledabyle zavolal „Čau,“ a šel vstříc Rezkovi.

„Tak jak jde život, Dušánku,“ plácl otcovsky trenéra do ramene. „Doufám, že mě dnes necháš vyhrát aspoň dva gamy?“

„Ty seš na mě až moc dobrej, náčelníku,“
zahouslil Dušan.

„Jenom se nedělej! Dobře vím, že mě vždycky necháváš vyhrát. Doufám, že dnes aspoň trochu zabouješ.“

Šebek, který od dětských let nesnáší med, náhle ucítil jeho chuť v ústech. Udělalo se mu nevolno. Spěšně se rozloučil a zamířil k dětem u tréninkové zdi.

„Tak jo. Vezmi na kurt nějaký pití bez bublinek, za chvíli jsem za tebou,“ slyšel Šebek ještě Adamece, než zmizel v šatně.

Jejich utkání mělo obvyklý průběh. V prvním setu každý vyhrál své podání a v tajbrejku vyhrál Adamec. Uřícení si sedli na lavičku u empajru doplňovali vypocené tekutiny.

„Hele, podej mi svůj mobil,“ natáhl ruku Adamec.

Zručně ho vypnul a vyjmul baterii. Pak se rozhlédl. Vedle u zdi štěbetaly pod bdělým okem Šebka děti a přes kurt od nich, to plácali dva sedmdesátníci, které od vidění znal. Zdálo se, že ti mají co dělat sami se sebou a ne sledovat co se kolem děje. Před restaurací Šebková uklízela venkovní stoly a roznášela nealko tatínkům, kteří

čekali, až jejich ratolestem skončí hodina. Je doba oběda a kurty se začnou plnit až odpoledne.

„Tak a teď povídej,“ syknul tiše na Dušana mezi jednotlivými hlty z plastové láhve.

„Olin vzkazuje, že ten auťák je na parkovišti u hotelu Rolba. Má rozbité boční sklo a vytrženou elektriku,“ slyšel Šebek.

„Fajn. Vyříd' moje uspokojení! A večer na diskotéce ať drží trochu zpátky! Abych nemusel řešit nějaký udání. No, pro dnešek mi stačilo i sportu. Čau.“ Zvedl se a svižným krokem vyrazil k šatnám.

Šebek je od stěny pozoroval a znechuceně si odplivl. -Doufám, že na vás jednou dojde, hajzlové, pomyslel si.

2.

„Tož, najprv ti musím říct, že vím, kdo ti ukradl auto,“ smály se na Romana Kuběnovy oči z hustého obočí a sítě veselých vrásek. Zdálo se, že se po počátečním otukávání uvolnil.

„Tak schválně!“

„Přece zloději,“ smál se Kuběna šibalsky. „Ale bez srandy! Vsadím svou čepicu, že to byla sebranka, co okolo sebe má sám náčelník Adamec. Ten všivák si to určitě objednal.“

„Helejte, přestaňte si ze mě dělat šoufky. Na to fakt teď nemám,“ řekl otráveně Roman. I přes přímluvu Alice se začal vracet k podezření, že Kuběna je jenom nedoceněný ublížený starý pán s nenaplněnými ambicemi.

„Nedělám si srandu. Ale dobře, nejdřív jak o tobě vím: Mám známého tamto u policajtů. Tak sa ledaco sa dozvím o tom, co sa tam děje. Takže, když sa Aliče u Davida stala ta nehoda a Adamec sa o to začal zajímat, hned jsem věděl, že o tom musím zjistit co nejvíc. A jinak to máš tak: Pro dnešní mladé lidi sú důchodci jenom přítěž státní kasy a zdravotnictví, co čtou akorát tak letáky ze supermarketů s akčníma nabídkama! A někdy sú taky dobří k hlídání vnoučat. Jenže staří lidi majú

taky oči, ušiska a rozum, třeba jim často tolik neslouží nohy nebo i jiné orgány. Jenomže mají to nejdůležitější – hromadu času! A o tom co vidí a co se jim nelíbí, si rádi promluví s někým, kdo je chce poslouchat. A já umím naslouchat. Takže...“

„Řeknete mi taky něco, co nevím? K čemu tohle všechno máte?“

„Promiň, su trochu rozvláčný a těžkopádný. Víš co? Dohodneme sa. Povykládám ti o tom, co mě trápí a ty mě zarazíš, když nebudeš chtít slyšet víc. Je to férové?“

Roman odevzdaně přikývl.

„Ale napřed ti musím říct něco o sobě a tak ťa přece jenom prosím ještě o trochu trpělivosti. Nechcu před tebou vypadat jako zakyslý a zlý chlap.“

„Nu což. Směle do toho!“

„Tož, do penze mě poslali v roce devadesát osum. Byla to pro mě posraná doba. Tady sa všechno vzpamatovávalo po povodních a zemřela mi manželka... Byla mi, kromě našeho syna, nejdražším člověkem. Takže jsem na tom byl dost blbě. Tehdy k nám na oddělení nastoupil Adamec: Studený čumák a bezohledný kariérista. Za necelé dva roky sa stal náčelníkem. Jenomže, kromě náčelníkování soustřeďoval kolem sebe

lidi z podsvětí, kteří mu pomáhají prosazovat to, co potřebuje on nebo různí bafuňáři... Zákon, nezákon... Nevím, jestli si umíš představit, jak mě tohle nasírá..! Adamec je navíc příčina proč můj syn Pavel, odsud utekl.“

„Něco vážného?“ zeptal se Roman.

„Tož, Pavel tehdy ve volbách kandidoval do městského zastupitelstva jako nezávislý kandidát a měl slušné šance vyhrát. Tehdy sa všude strašně rozkrádalo. Říkalo sa tomu privatizace. Pavlovy šance ve volbách sa ale nelíbily některým podnikatelům, za kterými stál i Adamec. To jsme sa však dozvěděli až později,“ napil se rozvážně a pokračoval:

„Pavel pořád nacházel propíchané gummy na autě, ukradené espézetky a rozbité okna. Nakonec mu auto někdo zapálil. Představ si, že ho Adamec obvinil z pojišťovacího podvodu, přestože pachatele viděli lidi z oken naproti a podle jejich popisu pachatel úplně odporoval popisu na Pavla. Dokonce byli i svědci, kteří tvrdili, že pachatele poznali. V průběhu vyšetřování však všichni svoje výpovědi stáhli. Nakonec sa nic neprokázalo a obvinění bylo staženo, jenže na Pavlovi zůstal takový kydanec, že to tu zabalil. Prohlásil, že jako elektroinženýr sa umí uživit líp než politikou a že v tomhle chlívě

žít nebude. Našel si místo u jedné zahraniční společnosti a žije v Americe. Mám mu tu zbabělost za zlé! Dost jsme sa kvůli tomu nahádali... No a takto sa tu prosazujú něčí zájmy,“ mávl smutně rukou.

Roman zjistil, že se na jeho povídání chytil. V duchu se mu omluvil, že ho považoval za ublíženého a nedoceneného. Stále však nechápal, proč tohle všechno vypráví.

„Víš, já su hrdý a paličatý Valach, takže jsem si to nechtěl nechat jen tak líbit. Postupně jsem tu dal dohromady pár stejně naštvaných lidiček ke sledování Adamce a těch jeho kompliců. A můžu ti říct, že toho sú už dvě plné složky! Je opatrný. Krádeže, podvody a výtržnosti, které nesouvisí s jeho zájmy, řeší důsledně a nelítostně, takže si vysloužil dost pochval a uznání nadřízených. Když ale potřebuje někoho k něčemu donutit je to nechutný hajzl. Chceš nějaký čerstvý případ?“ nečekal na Romanovu odpověď a pokračoval:

„Jeden ze zastupitelů na radnici sa nedávno odvážil postavit proti návrhu primátora na rekonstrukci zimního stadionu. Tvrdil, že pro město je důležitější investovat do akcí, jako je rekonstrukce mateřské školy, oprava dvou důležitých městských komunikací a dobudovat

kanalizaci v jedné příměstské části. Pro svůj návrh získal dokonce velkou část zastupitelstva. Jenže v době před projednáváním návrhu v zastupitelstvu, vdával dceru. V den svatby, kolem půlnoci, si vyšel před restauraci na náměstí zakouřit a vyvětrat sa po těžkém dni. Tam ho napadli a zmlátili dva chlápkové, ze kterých sa vyklubal jeden bývalý policajt městské policie a jeden zdejší sígr. Oba shodně tvrdili, že je zastupitel napadl, takže sa jenom bránili. Celé město zná toho zastupitele od narození a ví, že sa nikdy nepral a nikoho neprovokoval. Ani když s kamarádama koštoval čerstvě vypálenú slivovicu, a to je nějaká zátěž na mozkové buňky a morální zábrany, to mi můžeš věřit. Kamery městské policie na náměstí jako naschvál nefungovaly a tak tu bylo tvrzení proti tvrzení. Jak myslíš, že to dopadlo? Ten člověk rezignoval na mandát a rekonstruoval sa přemrštěnú cenu zimák, kam chodí hrát hokej dětičky podnikatelů.“

„Předpokládám, že ve svých složkách máte záznam o někom, kdo něco z toho napadení viděl.“

„Správně ogárku. Některé výpovědi jsou aj notářsky ověřené, protože mezi moje spolupracovníky patří aj jeden advokát, taky důchodec.“

„Ale když máte v těch složkách víc podobných případů, proč to teda nepošlete na inspekci ministerstva vnitra. Doufám, že nechcete, abych vletěl na policejní služebnu a vyházel ji oknem i s osazenstvem! Jako bývalému policistovi by vám mělo být jasno v pojmech jako spravedlnost a právo. Nebo ne?“ rozhodil ruce Roman.

„Právě! Spravedlnost a právo,“ povzdechl si Kuběna hořce. „Moc mě trápilo, když jsem pochopil, že toto jsou jen slova... Žvanění politiků do diskuzí v televizi a do předvolebních slibů... Skutečnost je však jednoduchá: Silnější vždycky budou valchovat ty slabší. Tak je to co je svět světem,“ povzdechl si. Najednou jakoby se rozhodl:

„Něco ti o spravedlnosti řeknu. Něco, co jsem až doteď neřekl nikomu. Někdy v roce sedmdesát pět, to jsem byl podporučík u policie, vlastně tehdy Veřejné bezpečnosti. V té době za mnou přišel zvláštní chlapík. Až později jsem zjistil, že pracoval pro Simona Wiezenntala, toho chlápka z Vídně, co vyhledával nacistický zločince. Prý v našem městě poznali člověka, který za války, po potlačení Slovenského národního povstání, házel v obci Německá ženy a děti do rozzhavené vápenné pece..! Jak už to bývá, ten obviněný sa mezitím tu stal váženým a spořádaným občanem.

Tehdy už jsem věděl, že není pravda všechno co sa píše v novinách a že je třeba hodně zvažovat, než nějaký názor vezmu za svůj. Předvolal jsem si toho obviněného a vyslechl. Načisto sa zbortil. Strašlivě ho trápilo svědomí. Byl za války významným členem pohotovostní jednotky Hlinkovy gardy a to, co mi vyprávěl, mi udělalo takovou husinu po těle, že bys na mně mohl bryzdu strouhat. Druhý den, ještě než jsem to stihl oznámit nahoru, však prohlásil, že si všechno vymyslel.“

„Co bylo dál?“

„Pak mi zavolał člověk, který ho uđal. Když slyšel jaká je situace, poprosil mě, abych spis zničil a nechal toho zmetka jít. Dodnes nevím proč, ale uđelal jsem to... Za pár dní ho našli v lese viset na stromě. Všechno kolem vzbuzovalo pochybnosti, kriminálka však nic neprokázala, ani nevyšetřila. Co myslíš, bylo to ode mě správné a spravedlivé o všem mlčet? Možná dostal, co si zasloužil, ale určitě to bylo protiprávní. Jenže právo?! To dává lumpovi možnost obhajoby a žalobcům a poškozéným povinnost prokazovat často nad slunce jasnéjší zločiny. A já už moc roků přemýšlím, jestli je to dobře. Víš, za starých časů sa potichu u bezpečnosti šířila nikde nepsaná, zásada: Když sa zatýká nepochybný zločinec nejtěžších zločinů, je třeba ho

vyprovokovat k nějaké nepředloženosti a zastřelit. Ušetří sa tím náklady na soud a vězení. Bylo spravedlivé? Z hlediska obecné morálky lidí asi ano. Ale z hlediska práva to vzbuzuje děs.“

„To si děláte srandu! Něco takového opravdu platilo?“

„Tož, nemusíš mi věřit. Oficiálně to neplatilo. Ale někdy sa to tak dělalo!“ pokýval Kuběna hlavou a pokračoval:

„Víš, taky sa zajímám o historii. Podívaj sa třeba na válečné zločiny. V Norinberku bylo po válce souzeno 23 největších nácků. Četl jsem však, že celkem bylo po válce souzeno za napomáhání k válečným zločinům přes tři a půl miliónu Němců. Z toho bylo omilostněno dva a půl miliónu lidí. A další víc jak polovina z toho dostala jen podmínky a zákazy práce ve veřejných funkcích. A to Němci v koncentracích a dalších perzekucích vyvraždili víc jak šest miliónů lidí. Myslíš, že tolik svinstva udělalo jenom těch pár odsouzených?“

Z toho plyne, že právo často vůbec nikam nevede. Zvlášť ne ke spravedlnosti, to jsem už pochopil! A taky proč tomu tak je. Je to tím, že sa zločin až moc často míchá s politikou a ta nemá moc chuti trestat viníky.“

„Počkejte, po válce se tehdejší režim taky dopouštěl zločinů, ne? A s tím jste souhlasil?“ popíchl Roman.

„Nesouhlasil. Jenže bys musel v té době žít, abys mohl soudit. Já byl tehdy kluk. Ale o té době jsem hodně četl. Celé fabriky a úřady podepisovaly petice, které požadovaly tresty smrti pro Horákovou nebo Slánského. Byla to celonárodní hysterie. Nikdo, snad až na jen pár lidí, kteří znali celé pozadí vyšetřování, o jejich vině nepochyboval. Navíc řada z těch 240 lidí odsouzených tehdejším režimem k smrti, obvinění před soudem přiznala. Všeobecně sa straně, vládě a celé té propagandě věřilo. Když prasklo, že to bylo zinscenované, lidi sa zhrozili a zastyděli. Nic na tom nemění ani to, že tehdy neměli šanci rozlišit informaci od dezinformace. Taky pochopili, že dnes to není se seriózností informací o moc lepší. Takže sa už nevěří ničemu a nikomu a lidi sa snaží radši do něčeho nezaplést.“

Roman se rozpačitě poškrábal v zátylku. „Hm, možná máte pravdu. Fašismus, komunismus, všechno je jenom hnusná ideologie na zblbnutí obyčejných lidí, aby si mocní mohli dělat, co chtějí!“

„No, já vidím mezi oběma režimy přece jen rozdíl. Když nic, tak aspoň v počtu těch mrtvých,

které za oběma zůstal. Ale tím sa nezastávám komunistů. Podstatné je, že i tento režim, který si říká demokracie, důmyslně právě toto oblbování lidí využívá. Výsledkem je, že právo a spravedlnost ani zdaleka nejsou pro všechny stejné, jak sa nám to snaží namluvit,“ zatvářil se smutně Kuběna.

„To byla skvělá přednáška z historie a politologie. Přesto byste měl ty svoje složky na inspekci poslat. Vždyť vám nejde o kariéru, nikdo vám nic nemůže, jak sám říkáte!“

Kuběna na něho chvíli udiveně koukal a odevzdaně vzdychl:

„No, zdá sa, že ti to musím říct po lopatě, jak do parní lokomotivy. Já nechcu, aby sa Adamcem začali zabývat jeho obhájci dřív, než bude obviněný. Dostal by šanci zamést to, co ještě pořádně neošetřil. Chcu, aby musel odejít naráz, bez výsluhy a nejlíp rovnou do tepláků.“

„Tak to dejte novinám. Třeba Mladá fronta dnes nebo Blesk vám za to ještě zaplatí.“

„Nepotřebuju prachy. Mám malý domek, důchod... Není to na vyskakování, ale nic moc mi nechybí! Celý život jsem honil grázlíky. Staral sa, aby měli možnost přemýšlet o tom, co udělali v životě špatně. No jo! Vím, že většina z nich v kriminále přemýšlela jenom o tom, co udělali

špatně, že sa na ně přišlo. Nedívaj sa na mě tak. Víím, že pravda vždycky sama o sobě nevyhraje, jak si chybně myslel jeden prezident. Protože my lidi, jsme zbabělí a hlupí. Když je zle, staráme sa tak akorát o sebe, svoje blízke a svoje břicha! Všechno ostatní máme u zadku. U těch starších je možná na vině špatné svědomí z předchozí doby, mladší zase vnímají jak velký zvířata něco zarputile tvrdí a druhý den se stejnou zarputilostí tvrdí opak. A že když člověk udělá podvod za několik tisíc, čeká ho kriminál a podvod za několik miliónů, často zůstane bez potrestání. Člověku zbývá buď lhostejnost ke všemu okolo nebo sa přidat k lumpům. Ale přidat sa k nim, na to je třeba silný žaludek, pořádné nervy a taky známosti, které umožňují umravnit každého, kdo sa odváží rozepnout poklopec proti větru! K čemu teda je ta demokracie normálnímu člověku? Copak sa lidi na něčem můžou dohodnout, když je každý jiný? Nemůžou! Lidem by podle mě úplně stačilo právo, myslím zákony, kterým sa snadno porozumí. A účinné spravedlivé a rychlé potrestání těch co je nedodržují, Pak si poradí sami. Nepotřebují žádné politiky, žvanící o právu, spravedlnosti a demokracii.“

„Hm. A myslíte, že se s tím dá něco dělat?“
provokoval Roman a poručil si další pivo.

„Kurňa, co já vím? Ale jednoho nebo dva grázly dostat můžu. A vím, že když sa z hromady sraček troška vybere, začne sa ta hromada bortit. Strach z trestu je sakra dobrý pomocník i na obrsvině, zvyklé, že si můžou koupit tolik spravedlnosti, kolik potřebují. Tož, proto jsem ťa taky oslovil. Víam, žes vlezl Adamcovi do kapusty a to on neodpouští. Na Aličku si myslí už dlúho a to, co sa stalo předevcírem, mu krásně nahrálo! Řeknu ti, být na tvém místě někdo jiný skončil by v cele předběžného zadržení a měl by setsakra problémy. Sehnał by si důkaz, žes ju zbil. Na to sa spolehni! Tebe sa polekał, nedal si sa! Jenomže on moc nerad prohrává. A nevzdává sa. A já v tom vidím svoju příležitost.“

„Prosím vás! Jsem jenom obyčejná kontrolní myš.“

„Jenom sa nedělaj, ogárku. Víam, žes byl majorem u armády!“

„Teda čumím, co všechno si dokážete zjistit. Měl byste si zařídít detektivní kancelář.“

„To není tak těžké zjišťování. David, majitel penzionu kam s Aličkou chodíte, je kamarád. Taky ten policajt co ťa vyslychal, ten velký chlap bez krku a očima jak manekýna, je z rodiny. A ledaco

sa dá zjistiť aj na internetu. A nesmíš vynechať všudypřítomné oči penzistů...“

Najednou se zarazil. „Poslechni, je sobota večer. Jak sa dostaneš domů?“

„Nikam nespěchám. Ostatně, mám příští týden dovolenou. Zkusím zavolat Davidovi.“

„Doma ťa nečekajú?“

„Nijak zvlášť.“

„To nechápu, ale chápaní má svoje meze, proto je třeba víry, říkal nám farář na hodinách náboženství.“

„A tomu mám rozumět jak? Jste věřící?“

„Tož, to ne. Farářa jsem neměl rád. Nás kluky mlátil jako žito! Ale tu jsme chodili do náboženství všichni.“

Po chvíli mlčení se Roman, tentokrát vážně zeptal:

„Pořád nechápu, k čemu mě vlastně potřebujete. Rozumím tomu, že chcete dostat Adamce. Z osobních důvodů a taky protože vám leze krkem, co tady ve městě dělá! Ale vždyť máte dostatek materiálu a svědectví abyste ho v tom vymáchal. Určitě ještě další získáte, tak k čemu vám budu?“

„Tož jinak, ogárku. Co sa stane, když ty svoje dokumenty někam pošlu? Třeba i na inspekci ministerstva vnitra jak říkáš? Prvně sa podívají kdo

a na koho podává udání. A zjistí sa, že obviněný je niekoľikrát odměněný, výborně hodnocený policista. A kdo udání podává? Policajt, který podstatnou část života sloužil předchozímu režimu a byl členem komunistické strany! Staré struktury se probouzejí a znovu se drápou k moci, stálo by v místních novinách. To by Adamec určitě lehko zvládnul a nic by sa nezměnilo!“ mávl rukou na číšníka, aby jim spočítal útratu.

„Kukni sa, mám návrh. Doma mám zařízené podkroví. Říkals, že máš dovolenou, ne? Můžeš sa tam ubytovat. Chtěl jsem to kdysi pronajímat, ale nebavilo by mě po hostoch poklízet... Něco uklohním něco k večeři, aj slivovica sa najde. Můžeme v klidu pokecat. A myslím, že ťa Adamec stejně bude chtět zítra vidět.“

Roman chvílku přemýšlel. Nakonec proč ne? A možná by se taky mohl vidět s Alicí...

Cestou z tenisu Adamec zavolał na služebnu. Poslal hlídku provést obhlídku Rulíkova auta a okamžitě hlásit všechny poznatky a zjištění. V kanceláři pak rutinně prostudoval hlášení a svodky. Nic mimořádného. Víkend by měl tedy

patřit mezi klidnější. Bude třeba zajistit si nějakou „hormonální srovnávačku“. Zadumaně vytáhl z trezoru diář a zalistoval v něm. Naprostá většina žen, které se v diáři ocitly, jsou vdané paničky. Nemá totiž nejmenší zájem se nechat uhánět do chomoutu. Jedno nevydařené manželství mu stačilo nad hlavu.

„Opařený pes se i deště bojí,“ odpovídal známým na otázku, jak dlouho chce být starým mládencem.

U každého záznamu v diáři vedl pečlivý údaj o tom, kdy a kde se s ní sešel. Jako policista dobře věděl, že jakýkoli psaný dokument je potencionální nebezpečí prozrazení, jenže nemůže si pomoci. Působilo mu neskutečné potěšení listovat a pročítat si o svých sexuálních úspěších. Po půlhodině slastného rozjímání mu na stole zazvonil mobil.

„Jsme na místě náčelníku. Jedná se o zelený ford Focus, asi sedm let starý. Má rozbité boční okno a vytrženou kabeláž zapalování. Co máme dělat? Požádáme o techniky na otisky?“

„Zklidněte hormony, sokolíci. Je sobota večer a kluci z kraje mají taky právo na víkend. Řádně všechno prohlédněte a nafotťe! Pošlu vám tam odtahovku. Odvezte auťák k nám na dvůr a důkladně mi ho prolustrujte! Udělalo by mi radost, kdybyste něco zjistili. Třeba, že to bylo

někdy v minulosti ukradeno, nebo manipulace s VIN-kódem, nebo aspoň propadlá technická, cokoli. Majiteli zatím nic neoznamovat, jasné?“

„Jasné, náčelníku. Jdeme na to!“

Típnul hovor, zalistoval v seznamu účastníků v mobilu a zastavil se na -Fuska-odtahy vozidel. Chvilku čekal, až se na druhé straně ozvalo neutrální:

„Prosím?“

Takto měl nařízeno se ohlásit vždy, když se mu na displeji objeví Adamcovo služební telefonní číslo.

Stručně mu vysvětlil, co potřebuje a dával si pozor především na formální oslovení. I to je dohodnutá šifra, která znamená kromě objednávky, že faktura může být opravdu nestydatá a že provize z ní půjde do Adamcovy kapsy.

„Spolehněte se, pane náčelníku.“

-Skvělý pocit, pomyslel si Adamec, když odložil mobil. -Prachy a moc o to jde v životě!

Znovu se vrátil ke svému diáři na stole. Na chalupě, nahoře ve Strání, má na víkendy vždy všechno dokonale připraveno. Domácí vinotéku zaplněnou láhvemi se skvělými značkami vín, v baru pestrá nabídka ostrého alkoholu a likérů, ve sklepě několik přepravek s plzeňským. Lednice

i mrazák jsou naplněny tak, že se skoro nedají zavřít. V ložnici má rozměrnou, pohodlnou postel a ve světnici zařízené rustikálním nábytkem, parádní krb. Další pokoj v podkroví má zařízen k nejrůznějším sexuálním hrátkám. V koupelně kromě sprchovacího boxu je i velká vana s vířivkou. Považuje za důležité své návštěvnice oslnit pohodlím.

Chalupu „koupil“ před šesti lety nestoudně výhodně za dost dramatických událostí, od jednoho slovenského obchodníka s „bílým masem“. Byla to vlastně „protislužba“ za to, že ho nechal tiše zmizet ve své zemi. Pravda, trochu věcem „pomohl“, aby „výhodnost“ prodeje lépe pochopil, a aby mu to zmizení nebylo moc platné. Ten chlap měl takové srandovní jméno Lapač.

Adamec k němu přišel náhodou. Na jednom z flámů pořádaných přítelem a majitelem hotelu Rolba ho poznal jako hledanou osobu. Nezatknul ho, jak by správně měl. Ten hotel kdysi patřil jedné krajské organizaci komunistů a jeho součástí byl i betonový protiatomový kryt. Po privatizaci kryt používala jakási hudební skupina jako zkušebnu a místnosti sklepa byly odhlučněny, aby nerušily hotelové hosty. Tam Lapače za pomoci Miloška, syna majitele hotelu Rolba, zavřel. Původně chtěl

zavolat kamarádovi z kriminálky v Žilině, aby si pro něho přijel. Jenže když zjistil, že Lapač vlastní po prarodičích hezkou chalupu ve Strání, rozhodl se ji získat. Střídavě ho jako boxerský pytel předhazoval Miloškovi, největšímu místnímu rváči a členu gangu, který Adamec ovládal a využíval. Potom ho vystavoval stresujícímu nátlaku. Za dva dny Lapač změkl tak, že ochotně Adamcovi chalupu přepsal skoro zadarmo a za možnost volného odchodu. Nepochopil, že momentální svobodou vůbec nic nezíská.

Adamce občas napadlo, co by Lapač udělal, kdyby se dozvěděl, že ihned po jeho propuštění zavolal kolegovi ze Žiliny, kde a kdy je možné Lapače dostat. Adamec není žádný nedomrlec, ale nechtěl by se s tím lumpem setkat někde ve tmavé uličce...

-Ale co, dostal pět let. V Leopoldově mu snad ještě něco přidají. Tam určitě vychladne, pomyslel si.

Jeho pohled se v diáři zastavil na jméně Hanička. Pěkná třicítka, svobodná matka, s postiženým pětiletým dítětem, kterému se obětavě věnuje. Příjemné je, že nemá existenční problémy. Žije s matkou v pěkném rodinném domě a dostává slušné výživné od bývalého manžela a otce jejího postiženého syna. Hanka sice není žádný

intelektuální gigant, ale skvěle vaří a nade vše miluje sex. Přesně to, co dnes Adamec potřebuje. Vyhledal na displeji v mobilu její číslo a stiskl tlačítko volat...

Alice procitla náhle z hlubokého spánku. Pohlédla na zápěstí – sedm hodin. Musela chvilku přemýšlet, než si uvědomila, že je to sedm večer. Po dalším přemýšlení si vybavila, že je sobota.

S úlevou vzala na vědomí, že bolest hlavy výrazně ustoupila. Však od včerejšího propuštění z nemocnice skoro celý čas prospala. Opatrně vstala, vešla do koupelny a pod sprchou se systematicky snažila smýt nemocniční pach. Ránu na čele přelepila nenápadnější náplastí a přitom spočítala stehy na čele. Dobrá zpráva byla, že jizvu bude moci začesávat hustou hřívou. Další klad je, že má ještě celou neděli, aby se dala dohromady. Nerada by v pondělí v práci vypadala jak po divokém manželském dělení majetku.

Oblékla si pohodlný domácí komplet, uvařila čaj a usadila se v křesle. Ticho bytu porušilo vyzvánění mobilu. Lucka, svítilo na displeji.

„Ano Luci?“

„Jak je ti mami?“

„Fajn. Kde seš?“

„Jsem s holkama z práce na kávě.“

„S holkama?“ protáhla Alice hlas zklamaně.

„Mami, prudiš,“ řekla Lucka našťavaně. „Přijdu kolem osmé,“ dodala chladně a vypla telefon.

Alice položila mobil do klína a bezmyšlenkovitě se dívala na obrazovku televize. Až po chvíli si uvědomila, že televize je vypnutá. Natáhla se pro ovladač, bez zájmu projela několik kanálů, ale nic ji nezaujalo.

Náhle ji ovládla nezvladatelná melancholie. Vybavila si příjezd z nemocnice a hysterický výstup manžela doma. Chtěl okamžitě vědět, kde byla a co tam dělala a jak k úrazu přišla. Sousedé se jistě docela dobře bavili. Ani trochu nebral ohled na to jak jí je, ani na to, že se ho i Lucka snaží krotit.

Alice však dobře věděla, co v takové chvíli na něho platí. Navenek v klidu si připravila něco k jídlu a sedla si v obýváku do křesla. Teprve až začal vyhrožovat, že když mu nestojí za vysvětlení, přestane přispívat na domácnost, promluvila tiše, ale rázně:

„Přestaň laskavě řvát!“

Neočekával takovou klidnou rozhodnost a překvapeně si sedl. Alice počkala, až Lucka

za sebou diskrétně zavře dveře dětského pokoje a pokračovala:

„Aby bylo jasno tohle,“ ukázala na náplast na spánku, „jsem si udělala sama. Prostě jsem sebou praštila při sprchování na hranu sprchovacího boxu. No jo, měla jsem vypito a co? Nevidím důvod, abych ti něco vysvětlovala. Ty už si pár let chodíš, kam chceš a nic mi nevysvětluješ. Ostatně, ani po tobě žádné vysvětlení nechci. A čím mi to vyhrožuješ? Že přestaneš přispívat na domácnost? Nedej se vysmát! Léta platíš pouze polovinu inkasa a na ostatní výdaje v domácnosti mi dáš tisícovku měsíčně. Já vydělávám dvakrát tolik co ty, takže financuju chod celé této povedené domácnosti. V tomhle směru seš k ničemu. A jestli mi jednou dojde trpělivost, rozvedu se s tebou. Já mám domek po rodičích, ale ty mi budeš muset vyplatit polovinu z hodnoty tohoto bytu a budu se bavit, kde ty peníze vezmeš. A taky pak konečně poznáš, kolik člověk potřebuje měsíčně, aby vůbec přežil. Tak laskavě přestaň otravovat mě i sousedy a zmlkni!“

Zůstal zmateně sedět a v obličeji se mu míchal vztek a sebelítost.

„Ale já tě mám pořád rád! A měl jsem strach,“ hlesl tiše.

„To už jsme taky stokrát probírali. Je mi líto, ale mě tohle už ani nedojímá.“

„Tak proč se mnou ještě vůbec seš?“

Alice odevzdaně vzdychla, vzala ze stolu hrnek s čajem a šla za Luckou do pokojíku. Ve dveřích se ještě otočila:

„Protože jsem líná a je mi hamba se tahat po soudech!“ zavřela rázně dveře.

„To ti tátu fakt není vůbec líto?“ zeptala se Lucka, když se zavřeli v pokojíku.

„Luci, je to tvůj táta a má tě rád. A i to je důvod proč jsem od něho dosud neodešla.“

„Vážně? Kvůli mně?“

„Řekla jsem jeden důvod,“ řekla unaveně, převlékla se a zamotala do přikrývky. Prospala pak víc jak deset hodin...

Aby zahнала melancholii, zvolila v televizi hudební kanál. Chvilku zápasila s pokušením zavolat Romanovi, nakonec si to rozmyslela. Má jistě taky problémů nad hlavu a ona ho nechce zatěžovat svými mindráky.

Snědla jogurt s rohlíkem a po chvíli ji přestala bavit i televize. Vypnula ji a chystala se znovu do postele, když v zámku dveří zarachotil klíč.

„Čau mamčo,“ zvolala z předsíně Lucka. Po telefonickém nedorozumění už nebylo ani památky. „Taťka není doma?“

„Určitě šel do posilovny jako vždy, když je uraženej. Budeš něco jíst?“

„Ne. Měla jsem pizzu. Dám si s tebou čaj. Ale jen v tom případě, že nebudeš otravná s tím, že si mám konečně najít pořádného kluka.“

Alice zalila horkou vodou dva sáčky s kvalitním zeleným čajem v jejich oblíbené konvici a vše naservírovala u stolu v kuchyni.

„Nediv se, Luci. To jsou biologický hodiny. Ráda bych byla babičkou. To chce každá ženská, ať si to přizná nebo ne.“

„Myslím si, že biologický hodiny jsou blbost. Třeba u nás v práci. Vedoucí Tuháčková má taky přes čtyřicet. Žije s chlápkem jen tak a děti jí nechybí.“

„Nenech se plést tím, co lidi říkají. Hele, koho Tuháčková v práci nejvíc pronásleduje? Maminy když potřebují s dětmi k doktorovi, ne? A když vás posledně nachytala, jak si o pauze kolegyně ukazují fotky dětiček. To byl virvál, co?“

„Myslíš, že to byla závist?“

„Taky! Ale zcela jistě to jsou biologické hodiny. Roman tomu říká předávání svých nedostatků

dalším pokolením. My pitomý ženský od toho prostého úkolu očekáváme něco velkého a tak se potácíme v potřebě něčeho, co neumíme ani pořádně definovat, -lásce! Přitom jde jen a pouze o zachování lidského druhu. Co je vlastně ta láska, o které tak strašně sníme a bulíme, když ji vidíme v televizi? Myslím, že je to něco nebezpečného a zničujícího, něco co nám rozvrátí mozek, co přijde znenadání a taky tak odejde... V tom nejlepším případě se posléze změní v celku poklidný vztah, který zpravidla bohužel končí nudou. V tom horším to končí nesmiřitelnou vzájemnou nenávisť. Zkrátka, když ženská chce prožít opravdu plný život, musí v ní být kus vypočítavé děvky, aby získala chlapa, který zabezpečí ji, její děti a naplní její biologický úděl. A teprve pak si pořídí milence k těm nedefinovatelným pocitům, po kterých tajně touží.“

Lucka zamysleně míchala čaj. „Chceš říct, že láska je neřestná a nemorální?“

„Bože můj, a co? Velmi záleží na tom, kdo to posuzuje, ale samozřejmě je nemorální i neřestná! A ne každá ženská k něčemu takovému najde odvalu. Podívej se kolem sebe. Když se ženatý chlap se dvěma dětmi zblázní do osmnáctky, říká tomu láska. Za pár let zjistí, že je se svojí láskou

na tom stejně jako v prvním manželství. To co chlapi většinou schovávají pod lásku, je jenom obyčejný chtíč. V tom je rozdíl mezi pohlavími. My ženský v tom hledáme něco nedefinovatelného a zabezpečení se. Zatím co chlapi mají většinou jen potřebu se vyprázdnit, případně se předvést před kamarády co ulovili. To máš jako s tím tvým dýdžejem. Kdyby ti teď zavolal, běžíš za ním jak praštěná. Přitom je to jenom nemocný obšoustník, co platí už na tři děti. Vloni v zimě to na naší podnikové oslavě to zkoušel i na mě.“

„To říkáš, abys mě naštvála!“

„Ne! Neřekla jsem ti jen proto, že jsem ti nechtěla ublížit. Luci, já tě mám ráda, jak jen matka může dceru milovat. A chci, jen aby ses vyhnula chybám, které jsem v životě udělala já. Proto do tebe pořád hučím! V tobě pokračuje můj život. No jo, dobře vím, že takové zkušenosti jsou nepřenositelné, protože člověk si musí rozbít hubu sám, aby něco pochopil, ale vyčítala bych si, kdybych se ti to neřekla. Ženská prostě musí jít v životě tvrdě za svým. K tomu nás ženský příroda obdařila zbraněmi, které je třeba důmyslně používat. Tvrdě a bez milosti! Romantiku a lásku si můžeš užít, až budeš mít svůj život pevně v rukou.“

Lucka zamyšleně a trochu pobaveně míchala čaj. Máma je pro ni obrovská autorita. Podobné přednášky má docela ráda, zároveň jí však nedělají dobře, protože si pak připadá jednoduchá a hloupoučká. Dnes byla máma obzvlášť ve formě. Nedalo jí, aby si nerýpla:

„Hlavně, že při toliké moudrosti jsi to ty sama dotáhla ke spokojenému životu.“

Trefila přesně. Alice na ni vyčítavě pohlédla a unaveně povzdechla:

„Myslela jsem, že mi rozumíš.“

Lucka pokračovala v ironii:

„Tak mi řekni, jak tomu mám rozumět? Při zkušenostech a moudrosti, které máš, sis vzala člověka, který je sice hodný a obětavý, ale moc shůry nepobral. A starat se o něj musíš ty. Je to můj otec ale trápí mě, že všechny důležité životní situace nebo jednání na úřadech musíš řešit a vyřizovat za něho. Ve všem ho musíš postrčit. Pak potkáš člověka stejně moudrého, zkušeného a životním rozhledem, a kterému nejseš lhotejná... A nic! Spokojíte se jen s občasnými schůzkami!“

„No, Roman... U něho neplatí žádné vychytralé zásady. Takového chlapa můžeš jenom milovat. Tady stojí za to zbláznit se. Ale jinak to je pořád to o čem jsem mluvila. Každé manželství se časem